

van een regeeringsbeambte, die het niet goed genoeg geteekend vond.

Altijd nog de eeuwigdurende strijd tusschen die gevoel en poëzie aandragen en stugge beoordeelaars, die niets van de eigenaardige charme vatten, aan wie de quintessence van een kunstwerk geheel ontsnapt en die dus in eene of andere kunstuiting alleen het gebrekkige kunnen zien.

Kunstcritici en officieele beoordeelaars hier schijnen voor niets meer be-

Dorpsgezicht in Gelderland, reproductie naar eene krijtteekening.

vreesd te zijn, dan dat hun kan worden nagehouden domme streken of vegen over het hoofd te hebben gezien. Daarop wordt dan ook bovenal gelet. Dat het werk genie, gevoel, of wat ook verraadt, kunnen ze niet meer waarnemen, of hebben ze nooit kunnen waarnemen. Dat alles is hun vreemd, of vreemd geworden, als Arabisch. Maar: er is een stoel, die omvalt, of een vinger, die een beetje is misteekend. Dat is afschuwelijk. Daarop behoort straf te staan. De kunstenaar, die zoo iets ergerlijks bedrijven kon, is geen oortje waard.

„Gij zegt, dat het stuk uitmuntende, zeldzame, hoogst verdienstelijke kwaliteiten heeft. Neen man! Leve het rechtlijnig teekenen en de examens.”

Maar genoeg gebabbeld. Ik had nog een prachtig slot; de drukker zegt, dat hij het niet bergen kan, als er geen teekening uitgaat. En dat zou eenvoudig zonde wezen.